

232

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 13 czerwca 1991 r.

w sprawie udzielania wyróżnień oraz postępowania dyscyplinarnego w stosunku do funkcjonariuszy Urzędu Ochrony Państwa.

Na podstawie art. 124 ust. 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Urzędzie Ochrony Państwa (Dz. U. Nr 30, poz. 180) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. Przepisy rozporządzenia mają zastosowanie do funkcjonariuszy Urzędu Ochrony Państwa, zwanych dalej „funkcjonariuszami”.

§ 2. 1. Władza dyscyplinarna przełożonych obejmuje prawo do wyróżniania i karania funkcjonariuszy na zasadach określonych w rozporządzeniu.

2. Szef Urzędu Ochrony Państwa posiada władzę dyscyplinarną wobec wszystkich funkcjonariuszy.

3. Przełożeni posiadają władzę dyscyplinarną wobec swoich podwładnych.

4. Władza dyscyplinarna wyższego przełożonego obejmuje zakres władzy niższego przełożonego.

§ 3. 1. W Urzędzie Ochrony Państwa władzę dyscyplinarną posiadają:

- 1) dyrektorzy zarządów i biur (równorzędni),
- 2) Komendant Ośrodka Szkolenia i Doskonalenia,
- 3) szefowie delegatur,
- 4) naczelnicy wydziałów i kierownicy samodzielnych sekcji w jednostkach organizacyjnych w tym Urzędzie — zwani dalej „przełożonymi”.

2. Przełożonymi są również funkcjonariusze, którym powierzono pełnienie obowiązków na stanowiskach wymienionych w ust. 1.

3. Przełożonym jest również funkcjonariusz, który w zastępstwie pełni obowiązki na stanowiskach wymienionych w ust. 1, w zakresie przysługującym osobie zastępowanej.

§ 4. 1. Funkcjonariusz przeniesiony do pełnienia służby lub delegowany do czasowego pełnienia służby w innej miejscowości albo skierowany na przeszkolenie do Ośrodka Szkolenia i Doskonalenia Urzędu Ochrony Państwa podlega władzy dyscyplinarnej przełożonego w miejscu pełnienia służby lub w miejscu przeszkolenia.

2. Funkcjonariusz urlopowany lub oddelegowany do pracy poza resortem spraw wewnętrznych albo skierowany na przeszkolenie do szkół lub szkół wyższych albo ośrodków szkolenia innych niż Ośrodek Szkolenia i Doskonalenia Urzędu Ochrony Państwa podlega władzy dyscyplinarnej przełożonego właściwego dla jednostki organizacyjnej Urzędu Ochrony Państwa, w której ostatnio pełnił służbę.

Rozdział 2

Zasady i tryb udzielania wyróżnień

§ 5. Do udzielania funkcjonariuszom wyróżnień w przypadkach określonych w art. 74 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Urzędzie Ochrony Państwa (Dz. U. Nr 30, poz. 180), zwanej dalej „ustawą”, są uprawnieni przełożeni tych funkcjonariuszy, z uwzględnieniem przepisów niniejszego rozdziału.

§ 6. 1. Pochwałami mogą wyróżniać wszyscy przełożeni posiadający władzę dyscyplinarną.

2. Przełożeni, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 1—3, mają prawo udzielać następujących wyróżnień:

- 1) nagrody pieniężnej lub rzeczowej,
- 2) krótkoterminowego urlopu na okres do 10 dni, z tym że krótkoterminowy urlop nie może przekraczać łącznie 15 dni w każdym roku służby.

§ 7. 1. Przełożony właściwy w sprawach osobowych lub przełożony upoważniony do mianowania w myśl art. 36 ust. 3 ustawy może mianować funkcjonariusza na wyższy stopień w drodze wyróżnienia.

2. Wniosek o przedterminowe mianowanie na wyższy stopień oficerski przedkłada Ministrowi Spraw Wewnętrznych Szef Urzędu Ochrony Państwa.

3. Zasady i tryb występowania z wnioskami o przyznanie odznaki resortowej lub przedstawienie do odznaczenia państwowego określają odrębne przepisy.

§ 8. Jeżeli przełożony uzna, że funkcjonariusz zasługuje na wyższe wyróżnienie niż może mu udzielić, występuje z odpowiednim wnioskiem do przełożonego uprawnionego do udzielenia tego wyróżnienia.

§ 9. Przełożony nie może udzielić wyróżnienia w postaci nagrody pieniężnej lub rzeczowej swoim zastępcom. Przepis § 8 stosuje się odpowiednio.

§ 10. 1. Udzielone funkcjonariuszowi wyróżnienie podlega ogłoszeniu w rozkazie, który podaje się do wiadomości funkcjonariuszom właściwej jednostki organizacyjnej Urzędu Ochrony Państwa, a na polecenie Szefa Urzędu Ochrony Państwa — wszystkim funkcjonariuszom Urzędu.

2. W rozkazie podaje się stopień, nazwisko i imię wyróżnionego, rodzaj wyróżnienia oraz krótki opis czynu lub osiągnięcia, za które wyróżnienie jest przyznawane. Rozkaz włącza się do akt osobowych wyróżnionego.

§ 11. 1. Nie można wyróżniać funkcjonariuszy, przeciwko którym prowadzone jest postępowanie karne lub dyscyplinarne, oraz funkcjonariuszy ukaranych karą dyscyplinarną przed jej zatarciem.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również wobec funkcjonariuszy:

- 1) skazanych wyrokiem sądu — w czasie warunkowego zawieszenia wykonania kary,

- 2) którym postępowanie karne zostało warunkowo umorzone — w czasie próby określonej orzeczeniem o warunkowym umorzeniu,
- 3) skazanych wyrokiem sądu lub ukaranych przez inny uprawniony organ karą grzywny — przez okres 1 roku od dnia wydania prawomocnego orzeczenia.

Rozdział 3

Odpowiedzialność dyscyplinarna

§ 12. 1. Funkcjonariusz ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną za:

- 1) popełnienie przestępstwa lub wykroczenia,
- 2) naruszenie dyscypliny służbowej,
- 3) inne czyny, za które w myśl odrębnych przepisów właściwe organy są uprawnione do nakładania kar porządkowych lub stosowania grzywny w celu przymuszenia.

2. Naruszeniem dyscypliny służbowej jest w szczególności:

- 1) odmowa wykonania albo niewykonanie rozkazu lub polecenia służbowego, z uwzględnieniem przepisu art. 46 ust. 2 ustawy,
- 2) zaniechanie czynności służbowej albo wykonanie jej w sposób niedbały lub nieprawidłowy,
- 3) świadome wprowadzenie w błąd przełożonego lub innego funkcjonariusza, jeśli wyrządziło to szkodę służbie, funkcjonariuszowi lub innym osobom,
- 4) niedopełnienie obowiązków określonych w ustawie lub w innych przepisach,
- 5) świadome wprowadzanie się w stan ograniczający zdolność wykonywania lub uniemożliwiający wykonanie obowiązków służbowych,
- 6) porzucenie służby,
- 7) zagubienie lub utrata dokumentów zawierających wiadomości stanowiące tajemnicę państwową lub służbową,
- 8) wyjazd funkcjonariusza za granicę naruszający obowiązujące przepisy dotyczące wyjazdu funkcjonariusza i jego powrotu do kraju,
- 9) znieważenie przełożonego,
- 10) zawiniona utrata legitymacji służbowej lub znaku identyfikacyjnego.

§ 13. 1. Rodzaje kar dyscyplinarnych określa art. 119 ust. 1 i 2 ustawy.

2. Wszyscy przełożeni wymierzają kary dyscyplinarne: upomnienia, nagany, surowej nagany, nagany z ostrzeżeniem.

3. Przełożeni, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 1—3, wymierzają następujące kary dyscyplinarne:

- 1) ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku,
- 2) ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby,
- 3) zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych i innych pojazdów na okres od 6 miesięcy do 3 lat.

4. Na wnioszek przełożonych, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 1—3, Szef Urzędu Ochrony Państwa wymierza kary dyscyplinarne: wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe, obniżenia stopnia, pozbawienia stopnia oficerskiego, wydalenia ze służby.

§ 14. Jeżeli przełożony uzna, że funkcjonariusza należy ukarać karą dyscyplinarną, której w myśl § 13 ust. 2 i 4 nie może wymierzyć, występuje z odpowiednim wnioskiem do przełożonego uprawnionego do wymierzenia takiej kary.

Rozdział 4

Postępowanie dyscyplinarne

§ 15. 1. Przełożony wszczyna niezwłocznie postępowanie dyscyplinarne, jeżeli zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przez funkcjonariusza przewinienia lub naruszenia dyscypliny służbowej.

2. O wszczęciu postępowania wydaje się postanowienie, które podaje się do wiadomości funkcjonariusza, zaznajamiając go równocześnie z przysługującymi mu uprawnieniami w toku postępowania dyscyplinarnego.

3. Funkcjonariusz potwierdza podpisem fakt podania mu do wiadomości postanowienia o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego. W razie odmowy złożenia podpisu przez funkcjonariusza, prowadzący postępowanie dyscyplinarne odnotowuje to w aktach sprawy.

§ 16. Postępowania dyscyplinarnego nie wszczyna się:

- 1) jeżeli czynności sprawdzające nie potwierdziły zarzutów stawianych funkcjonariuszowi,
- 2) po upływie terminu określonego w art. 120 ust. 1 ustawy.

§ 17. Przed wszczęciem postępowania dyscyplinarnego podejmuje się czynności sprawdzające, jeżeli wiadomość o przewinieniu lub naruszeniu dyscypliny służbowej budzi wątpliwość, w szczególności co do popełnienia tego czynu lub co do osoby sprawcy.

§ 18. 1. Jeżeli wina funkcjonariusza nie budzi wątpliwości i nie zachodzi potrzeba wymierzenia surowszej kary niż nagana z ostrzeżeniem, można odstąpić od wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, po wysłuchaniu obwinionego i złożeniu przez niego wyjaśnień na piśmie, przełożony sporządza notatkę i wydaje decyzję o ukaraniu bez wszczynania postępowania dyscyplinarnego.

§ 19. 1. Dalsze postępowanie dyscyplinarne po jego wszczęciu przez przełożonego prowadzi wyznaczony przez niego funkcjonariusz.

2. Do prowadzenia postępowania dyscyplinarnego przełożony wyznacza funkcjonariusza zajmującego stanowisko służbowe co najmniej równorzędne ze stanowiskiem zajmowanym przez obwinionego.

§ 20. 1. Prowadzący postępowanie dyscyplinarne jest obowiązany wyłączyć się od udziału w tym postępowaniu, jeżeli:

- 1) sprawa dotyczy go bezpośrednio,
- 2) jest małżonkiem obwinionego lub osoby przez niego pokrzywdzonej,

- 3) jest krewnym lub powinowatym obwinionego w myśl przepisów Kodeksu postępowania karnego dotyczących wyłączenia sędziego z mocy prawa od udziału w sprawie,
- 4) był świadkiem zdarzenia,
- 5) pomiędzy nim a obwinionym zachodzi stosunek osobisty mogący wywołać wątpliwości co do bezstronności prowadzącego postępowanie.

2. Prowadzący postępowanie bada z urzędu, czy nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego wyłączenie się od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym.

3. O zaistnieniu okoliczności wymienionych w ust. 1 prowadzący postępowanie zawiadamia przełożonego. Do czasu wyznaczenia innego funkcjonariusza do prowadzenia postępowania podejmuje on czynności nie cierpiące zwłoki.

4. Przepisy ust. 1—3 stosuje się odpowiednio do funkcjonariusza dokonującego czynności sprawdzających.

5. Obwiniony ma prawo złożyć do przełożonego, który wydał postanowienie o wszczęciu postępowania, pisemny wniosek o wyłączenie prowadzącego postępowanie. Do czasu rozpatrzenia wniosku przez przełożonego podejmuje się czynności nie cierpiące zwłoki.

§ 21. 1. Prowadzący postępowanie dyscyplinarne zbiera materiały i podejmuje czynności niezbędne do wyjaśnienia sprawy, w szczególności przesłuchuje świadków i pokrzywdzonych, przyjmuje wyjaśnienia od obwinionego oraz zleca przeprowadzenie odpowiednich badań. Z czynności tych sporządza się protokoły. Obwiniony może złożyć wyjaśnienia na piśmie.

2. Jeżeli w toku postępowania dyscyplinarnego stwierdzone zostaną okoliczności, o których mowa w art. 27 ust. 2 ustawy, wskazujące na potrzebę zawieszenia obwinionego w czynnościach służbowych, prowadzący postępowanie występuje z takim wnioskiem o zawieszenie do właściwego przełożonego.

3. W razie konieczności przeprowadzenia czynności poza miejscowością, w której toczy się postępowanie, przełożony może się zwrócić o jej przeprowadzenie do kierownika jednostki organizacyjnej Urzędu Ochrony Państwa, właściwego według miejsca, w którym czynność ta ma być dokonana.

§ 22. 1. W toku postępowania dyscyplinarnego obwiniony ma prawo do:

- 1) zgłaszania wniosków dowodowych dotyczących w szczególności przesłuchania wskazanych przez niego świadków oraz przeprowadzenia dodatkowych czynności zmierzających do ustalenia okoliczności sprawy,
- 2) wnoszenia w terminie 7 dni od doręczenia mu postanowienia lub decyzji:
  - a) zażalenia na postanowienie, z wyjątkiem postanowienia o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego,
  - b) odwołania od decyzji o ukaraniu,
- 3) ustanowienia na piśmie, spośród funkcjonariuszy, pełnomocnika do obrony jego praw,
- 4) żądania wyłączenia prowadzącego postępowanie dyscyplinarne, jeżeli jego zdaniem nie daje on gwarancji zachowania bezstronności lub zachodzą okoliczności, o których mowa w § 20 ust. 1.

2. Wnioski o przeprowadzenie postępowania dowodowego obwiniony zgłasza na piśmie prowadzącemu postępowanie dyscyplinarne.

3. Oddalenie wniosku przez prowadzącego postępowanie wymaga wydania na piśmie postanowienia wraz z uzasadnieniem i akceptacji przełożonego, który wydał postanowienie o wszczęciu postępowania.

§ 23. Do pełnomocnika funkcjonariusza stosuje się odpowiednio przepisy § 22 ust. 1 i 2.

§ 24. Postanowienia wydane w toku postępowania dyscyplinarnego i decyzje o ukaraniu doręcza się niezwłocznie obwinionemu (ukaranemu).

§ 25. 1. Postępowanie dyscyplinarne powinno być zakończone w ciągu 30 dni od daty jego wszczęcia.

2. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, na wniosek przełożonego, termin, o którym mowa w ust. 1, może być przedłużony przez dyrektora Biura Kadr i Szkolenia Urzędu Ochrony Państwa na dalszy okres, nie dłuższy jednak niż 60 dni.

§ 26. Przełożony, który wydał postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego, może zawiesić postępowanie dyscyplinarne do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego lub w innych szczególnie uzasadnionych przypadkach.

§ 27. 1. Jeżeli prowadzący postępowanie dyscyplinarne uzna, że zostały wyjaśnione wszystkie okoliczności sprawy dotyczące obwinionego, jest obowiązany zapoznać go z aktami postępowania i pouczyć, że może w terminie 3 dni zgłosić wniosek o ich uzupełnienie. Przepis § 23 stosuje się odpowiednio.

2. Obwiniony po zaznajomieniu się z aktami postępowania podpisuje protokół sporządzony z tej czynności.

3. Odmowa obwinionego zapoznania się z aktami postępowania lub złożenia podpisu stwierdzającego tę okoliczność nie wstrzymuje dalszych czynności.

4. W przypadku korzystania w postępowaniu dyscyplinarnym z materiałów prowadzonego równocześnie postępowania przygotowawczego, zaznajomienie obwinionego z tymi materiałami następuje po uzyskaniu zgody prokuratora nadzorującego lub prowadzącego postępowanie przygotowawcze. Z odmowną decyzją prokuratora w tej sprawie należy zapoznać obwinionego.

5. Po zebraniu materiałów i zaznajomieniu z nimi obwinionego prowadzący postępowanie dyscyplinarne wydaje postanowienie o zamknięciu postępowania i sporządza sprawozdanie, które powinno zawierać:

- 1) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe funkcjonariusza, który prowadził postępowanie,
- 2) stanowisko służbowe przełożonego, który wydał postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego,
- 3) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe obwinionego,
- 4) określenie czynu zarzucanego obwinionemu,
- 5) opis ustalonego stanu faktycznego na podstawie zebranych dowodów,

- 6) wnioski dotyczące wymiaru kary lub umorzenia postępowania dyscyplinarnego, z uzasadnieniem i wskazaniem okoliczności łagodzących lub obciążających.

§ 28. 1. Szef Urzędu Ochrony Państwa, ze względu na zawilość sprawy, z własnej inicjatywy lub na wniosek przełożonego, który wydał postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego, może powołać spośród funkcjonariuszy trzyosobową komisję do przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego, określając jej skład i wyznaczając przewodniczącego.

2. Do przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego przez komisję, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy § 19—22, 25 i 27.

§ 29. 1. Postanowienie o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego wydaje się, jeżeli:

- 1) nastąpiło przedawnienie wszczęcia postępowania lub wymierzania kary dyscyplinarnej,
- 2) zaistniały inne okoliczności wyłączające postępowanie dyscyplinarne.

2. Postanowienie o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego wydaje przełożony, który wszczął to postępowanie.

Rozdział 5

Zasady orzekania

§ 30. 1. Na podstawie całokształtu okoliczności oraz zebranego w sprawie materiału dowodowego przełożony podejmuje decyzję:

- 1) o uniewinnieniu, jeżeli przeprowadzone postępowanie nie potwierdziło zarzutów stawianych obwinionemu lub przeprowadzone postępowanie karne zostało zakończone orzeczeniem o uniewinnieniu, a czyn nie stanowił naruszenia dyscypliny służbowej,
- 2) o uznaniu funkcjonariusza winnym popełnienia przewinienia lub naruszenia dyscypliny służbowej i wymierzeniu kary dyscyplinarnej.

2. Decyzje, o których mowa w ust. 1, należy wydać nie później niż w ciągu 14 dni od daty zamknięcia postępowania dyscyplinarnego.

§ 31. 1. Decyzja powinna zawierać:

- 1) oznaczenie właściwego przełożonego, który wydaje decyzję,
- 2) datę wydania,
- 3) stopień, imię i nazwisko oraz stanowisko służbowe obwinionego,
- 4) określenie czynu przypisanego obwinionemu,
- 5) rozstrzygnięcie w sprawie,
- 6) uzasadnienie decyzji,
- 7) pouczenie o prawie wniesienia odwołania,
- 8) podpis przełożonego i pieczęć jednostki.

2. Rozstrzygnięcie w sprawie powinno zawierać:

- 1) stwierdzenie winy i rodzaj wymierzonej kary dyscyplinarnej albo
- 2) uniewinnienie obwinionego.

§ 32. 1. Wymierzona kara dyscyplinarna powinna być współmierna do czynu popełnionego przez obwinionego.

2. Wymierzając karę dyscyplinarną należy uwzględnić charakter przewinienia lub naruszenia dyscypliny służbowej, ich skutki, pobudki działania, okoliczności popełnienia czynu, stopień nasilenia złej woli, następstwa ujemne dla służby, dotychczasowe wyniki w służbie oraz zachowanie się obwinionego poza służbą. Należy również brać pod uwagę inne okoliczności, zarówno łagodzące, jak i obciążające, istotne w sprawie.

3. Na zaostrenie wymiaru kary mają wpływ następujące okoliczności:

- 1) popełnienie przewinienia lub naruszenie dyscypliny służbowej przez funkcjonariusza w czasie prowadzonego przeciwko niemu postępowania dyscyplinarnego lub w czasie wykonywania uprzednio wymierzonej kary dyscyplinarnej, jak również w czasie próby określonej w orzeczeniu o warunkowym zawieszeniu wykonania kary lub warunkowym umorzeniu postępowania karnego,
- 2) poważne skutki popełnienia z niskich pobudek przewinienia lub naruszenia dyscypliny służbowej,
- 3) popełnienie przewinienia lub naruszenie dyscypliny służbowej wobec podwładnego, wspólnie z nim lub na jego szkodę.

§ 33. 1. Za popełniony czyn karze się jeden raz i z uwzględnieniem art. 119 ust. 2 i 3 ustawy wymierza się jedną karę.

2. W razie ukarania za kilka czynów, wymierza się karę dyscyplinarną odpowiednio surowszą.

Rozdział 6

Postępowanie odwoławcze

§ 34. 1. Od decyzji o ukaraniu obwiniony ma prawo w terminie 7 dni złożyć na piśmie odwołanie do wyższego przełożonego za pośrednictwem przełożonego, który wydał decyzję.

2. Termin do wniesienia odwołania biegnie od dnia doręczenia decyzji obwinionemu.

3. Wniesienie odwołania w terminie wstrzymuje wykonanie decyzji o wymierzeniu kary.

4. Decyzja, od której nie wniesiono w terminie odwołania, staje się po upływie tego terminu prawomocna i podlega wykonaniu.

5. Jeżeli decyzja została wydana przez Szefa Urzędu Ochrony Państwa, odwołanie nie przysługuje.

§ 35. 1. Przełożony, który wydał decyzję o ukaraniu, może uwzględniając odwołanie:

- 1) wydać nową decyzję uniewinniającą obwinionego albo
- 2) zmienić decyzję, wymierzając łagodniejszą karę.

2. Od decyzji podjętej w trybie ust. 1 pkt 2, jeżeli nie uwzględniła ona w całości złożonego odwołania, obwiniony może złożyć nowe odwołanie. Przepisy § 31 i 34 ust. 1—4 stosuje się odpowiednio.

3. Przełożony przesyła to odwołanie wraz z całością akt postępowania dyscyplinarnego wyższemu przełożonemu

— w terminie 7 dni. Dalsze postępowanie toczy się zgodnie z § 36, z uwzględnieniem zmian dokonanych w trybie § 35 ust. 1 pkt 2.

§ 36. 1. W postępowaniu odwoławczym rozpoznanie sprawy następuje na podstawie stanu faktycznego ustalonego w postępowaniu zakończonym decyzją o ukaraniu.

2. Przełożony uprawniony do rozpatrzenia odwołania może zaskarżoną decyzję:

- 1) utrzymać w mocy,
- 2) zmienić i uniewinnić obwinionego,
- 3) zmienić i wymierzyć karę łagodniejszą,
- 4) uchylić i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia, z jednoczesnym wytknięciem uchybień lub poleceniem uzupełnienia postępowania w określonym zakresie przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

3. W postępowaniu odwoławczym nie można wymierzyć kary surowszej niż orzeczona decyzją o ukaraniu, z uwzględnieniem zmian, jakie zostały dokonane w tej decyzji w trybie § 35 ust. 1 pkt 2.

4. Decyzja przełożonego rozpatrującego odwołanie powinna być wydana w ciągu jednego miesiąca od daty otrzymania odwołania. Decyzja wymieniona w ust. 1 pkt 1—3 jest ostateczna i podlega wykonaniu.

Rozdział 7

Wykonywanie kar dyscyplinarnych

§ 37. 1. Niezwłocznie po uprawomocnieniu się decyzji przełożony podaje ją do wiadomości funkcjonariusza, w stosunku do którego toczyło się postępowanie dyscyplinarne.

2. Przełożony może podać decyzję, o której mowa w ust. 1, do wiadomości wszystkim funkcjonariuszom podległej jednostki organizacyjnej, jeżeli uzna to za wskazane ze względów wychowawczych.

3. Ze względu na tajemnicę służbową lub z innych ważnych przyczyn przełożony może podać orzeczenie o ukaraniu wyłącznie do wiadomości funkcjonariuszom zajmującym stanowiska równorzędne lub wyższe od stanowiska zajmowanego przez ukaranego funkcjonariusza.

4. Decyzja podlega włączeniu do akt osobowych funkcjonariusza, w stosunku do którego toczyło się postępowanie dyscyplinarne.

§ 38. Wykonanie kar dyscyplinarnych polega:

- 1) na wytknięciu ukaranemu niewłaściwego postępowania — w przypadku kary upomnienia, nagany oraz surowej nagany,
- 2) na wytknięciu ukaranemu niewłaściwego postępowania i uprzedzeniu, że jeżeli ponownie naruszy dyscyplinę służbową lub będzie zaniedbywał swoje obowiązki służbowe, może być wyznaczony na niższe stanowisko służbowe w trybie dyscyplinarnym lub ukarany surowszą karą dyscyplinarną — w przypadku orzeczenia kary nagany z ostrzeżeniem lub kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku,
- 3) na mianowaniu ukaranego na niższe stanowisko służbowe — w przypadku orzeczenia kary wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe,

- 4) na wydaniu decyzji w trybie art. 42 ustawy lub wystąpieniu w myśl tego przepisu z wnioskiem do Ministra Spraw Wewnętrznych — w przypadku orzeczenia kary obniżenia stopnia lub pozbawienia stopnia oficerskiego,
- 5) na wytknięciu ukaranemu niewłaściwego postępowania i uprzedzeniu, że za ponowne popełnienie przewinienia lub naruszenie dyscypliny służbowej może być wydalony ze służby — w przypadku orzeczenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby,
- 6) na zwolnieniu ukaranego ze służby — w przypadku orzeczenia kary wydalenia ze służby,
- 7) na zatrzymaniu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych i innych pojazdów na okres ustalony w decyzji o ukaraniu — w przypadku orzeczenia kary zakazu prowadzenia tych pojazdów.

Rozdział 8

Zatarcie kar dyscyplinarnych

§ 39. 1. Kary dyscyplinarne podlegają zatarcu po upływie:

- 1) 3 miesięcy od dnia wykonania kary upomnienia,
- 2) 6 miesięcy od dnia wykonania kary nagany,
- 3) 9 miesięcy od dnia wykonania kary surowej nagany i nagany z ostrzeżeniem,
- 4) 12 miesięcy od dnia wykonania kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku,
- 5) 18 miesięcy od dnia wykonania kary wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe oraz obniżenia stopnia,
- 6) 24 miesięcy od dnia wykonania kary pozbawienia stopnia oficerskiego,
- 7) 30 miesięcy od dnia wykonania kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby,
- 8) terminu, na jaki została wymierzona kara zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych i innych pojazdów.

2. W przypadku nienagannej służby, stwierdzonej w opinii służbowej przez bezpośredniego przełożonego, kary dyscyplinarne mogą być zatarte po upływie:

- 1) 1 miesiąca od dnia wykonania kary upomnienia,
- 2) 3 miesięcy od dnia wykonania kary nagany,
- 3) 6 miesięcy od dnia wykonania kary surowej nagany, nagany z ostrzeżeniem i kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku,
- 4) 12 miesięcy od dnia wykonania kary wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe i kary obniżenia stopnia,
- 5) 18 miesięcy od dnia wykonania kary pozbawienia stopnia oficerskiego lub kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby.

3. Terminy zatarcia kary określone w ust. 1 pkt 1—7 i w ust. 2 mogą być skrócone w razie wykazania przez funkcjonariusza męstwa lub odwagi albo za jego poważne osiągnięcia w wykonywaniu zadań służbowych.

4. Decyzję o zatarcu kary w przypadkach, o których mowa w ust. 2 i 3, podejmuje przełożony, który karę wymierzył, lub wyższy przełożony. Decyzje te ogłasza się w rozkazie o zatarcu kary.

§ 40. 1. Jeżeli funkcjonariusz zostanie ponownie ukarany przed zatarciem kary dyscyplinarnej, okres wymagany do zatarcia nie odbytej kary przedłuża się o okres przewidziany dla zatarcia nowej kary.

2. W przypadkach określonych w art. 119 ust. 3 ustawy zatarcie kar następuje z upływem terminu przewidzianego dla zatarcia kary surowszej.

§ 41. Karę zatartą uważa się za niebyłą i z akt osobowych funkcjonariusza usuwa się decyzję o ukaraniu oraz czyni nieczytelnym zapis o karalności.

Rozdział 9

Zmiana lub uchylenie decyzji o ukaraniu w trybie nadzoru

§ 42. Do zmiany lub uchylenia decyzji o ukaraniu w trybie nadzoru uprawnieni są:

- 1) Szef Urzędu Ochrony Państwa — wobec dyrektorów zarządów, biur Urzędu Ochrony Państwa (równorzędnych) i ich zastępców oraz szefów delegatur Urzędu Ochrony Państwa i ich zastępców,
- 2) dyrektor Biura Kadr Urzędu Ochrony Państwa — wobec pozostałych funkcjonariuszy Urzędu Ochrony Państwa.

§ 43. 1. Zmiana lub uchylenie decyzji o ukaraniu w trybie nadzoru następuje w razie:

- 1) ujawnienia nowych okoliczności wskazujących na brak podstaw do ukarania albo uzasadniających wymierzenie innej kary dyscyplinarnej,
- 2) naruszenia przepisów o postępowaniu dyscyplinarnym, jeżeli mogło to mieć wpływ na decyzję o ukaraniu.

2. Szef Urzędu Ochrony Państwa, w szczególnie uzasadnionych przypadkach, może uchylić każdą decyzję o ukaraniu, niezależnie od zaistnienia przesłanek określonych w ust. 1, jeżeli wymaga tego interes służby.

§ 44. Zmiana lub uchylenie decyzji o ukaraniu może nastąpić:

- 1) na niekorzyść funkcjonariusza — najpóźniej w ciągu 3 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji,
- 2) na korzyść ukaranego — w każdym czasie.

§ 45. 1. Jeżeli w następstwie zmiany decyzji w myśl przepisów poprzedzających wymierzono karę łagodniejszą, ulegają uchyleniu skutki kary wymierzonej poprzednio, a w razie wymierzenia kary surowszej, jej skutki liczy się od dnia wymierzenia tej kary.

2. Karę wykonywaną zalicza się na poczet kary orzeczonej w trybie, o którym mowa w ust. 1.

3. Termin do zatarcia kary zmienionej w trybie nadzoru liczy się od dnia wykonania decyzji o ukaraniu pierwszą karą.

Rozdział 10

Przepisy przejściowe i końcowe

§ 46. Przepisy rozporządzenia stosuje się również do spraw toczących się w dniu jego wejścia w życie.

§ 47. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *H. Majewski*

233

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA WSPÓŁPRACY GOSPODARCZEJ Z ZAGRANICĄ

z dnia 13 czerwca 1991 r.

w sprawie sposobu rozdysponowania kontyngentów na przywóz alkoholi skażonych i niektórych napojów alkoholowych.

Na podstawie art. 58 pkt 1 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. — Prawo celne (Dz. U. Nr 75, poz. 445) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozdysponowanie kontyngentów na przywóz alkoholi skażonych i niektórych napojów alkoholowych, ustanowionych na podstawie art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. — Prawo celne (Dz. U. Nr 75, poz. 445), zwanej dalej „ustawą”, będzie dokonywane na podstawie wniosku podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą w zakresie obrotu towarowego z zagranicą o przydział kontyngentu, z uwzględnieniem następujących kryteriów:

- 1) dotychczasowego udziału podmiotu w imporcie, z uwzględnieniem stopnia wykorzystania kontyngentu przyznanego w poprzednim półroczu;
- 2) dotychczasowej pozycji podmiotu na krajowym rynku zbytu, wyrażającej się w szczególności wielkością sprzedaży;
- 3) zgodności kierunku importu alkoholi z założeniami polityki handlowej i potrzebami gospodarczymi państwa.

2. Wzór wniosku o przydział kontyngentu na przywóz alkoholi skażonych i niektórych napojów alkoholowych stanowi załącznik do rozporządzenia.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, powinny być dołączone dokumenty zawierające informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2.

§ 2. Przydział kontyngentu na alkohole skażone i niektóre napoje alkoholowe stanowi podstawę do wystąpienia podmiotu z wnioskiem o pozwolenie na przywóz.

§ 3. W zakresie uregulowanym niniejszym rozporządzeniem nie stosuje się przepisów § 1 ust. 1—3 rozporządzenia Ministra Współpracy Gospodarczej z Zagranicą z dnia 31 grudnia 1989 r. w sprawie sposobu rozdysponowania kontyngentów oraz postępowania w sprawach dotyczących pozwoleń na wywóz i przywóz w obrocie towarowym z zagranicą (Dz. U. z 1990 r. Nr 1, poz. 8 i Nr 60, poz. 352).

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Współpracy Gospodarczej z Zagranicą:

wz. A. Budziński